Anul IX,—No. 243

ABONAMENTE
Un an . . . . . Lei 80
6 luni 40
3 20
în străinătate preţul îndoit

REDACŢIA
BUCUREŞTI, CALEA VICTORIEI, 70
Intrarea şi prin str. Regală No. 9

25 BANI NUMĂRUL

ROMÂNIMEA

— ZIAR DE DIMINEAŢĂ —

Sâmbătă 20 Decembrie 1919

PUBLICITATEA
se primeşte la
ADMINISTRAŢIA ZIARULUI
şi la toate
AGENŢIILE DE PUBLICITATE

ADMINISTRAŢIA
BUCUREŞTI, CALEA VICTORIEI, 70
CLUBUL DEMOCRAT
Intrare şi prin str. Regală No. 9
Telefon No. 16/66

Parlamentul şi conştiinţa naţională

Intr'un articol din *Independance* dela 7 Decembrie trecut: *O datorie ca d. N. Iorga*, scriam:

„D. Iorga a făcut mai mult decât alţi mari istorici ai noştri. D-sa a căutat pentru a răspândi rezultatele cercetărilor sale- nu numai în străinătate nu numai în cercurile restrânse ale elitei intelectuale din ţară, dar mai'n formă cât mai lesne de asimilat, în straturile adânci populare, preţuitoarea unde trăesc sufletul românesc. Operă măreaţă, pentru care toţi banii romani îi sunt recunoscători. Acesteia operă ne corectare, clasificare, adaptare şi răspândire prin grain şi prin scris grea pentru uperii a trei oameni, a căptat negreşit toată activitatea marelui nostru istoric. D. Iorga a creat o şcoală şi CHEMA DESŞTEPTAREI CONŞTIINŢEI NAŢIONALE".

Entuziasmul cu care poporul român dela Vârciorova pana la Prut şi din Carpaţi pana la Dunare, a salutat la 15 August 1916, intrarea Romaniei în râzboiul pentru unitatea naţionala, succesele ce se datorea în parte şi numeroşi neobosiţilor pe care în ultimul zece ani, o desfăşurase d. N. Iorga, pentru a deştepta în masa, prin cunoştinţarea trecutului nostru istoric, o conştiinţă naţionala.

Aceasta credinţă ne-a îndemnat să-l trecem şi pe d. N. Iorga, şi încă printre cei dintâi, în lista luptătorilor ardeleni naţionaliţi, cari s'au luat de mână romani Nicolae Filipescu şi Take Ionescu, au impins Romania în razboiul din care avea să îasă întregita şi mare.

Cunoşcând de mult şi îndrăzneala obraznică şi lipsa de demnitate, a omului Neamţilor care profitând de tenacitatea indulgenţă a neamului nostru, îi lue să se retragă din viaţa politică în ziua la care naţiei sâi Neamţii au fâs alungaţi din ţară, a sport scarba partidelor prin întejunirea în Capitala şi în celelalte oraşe ale rocmânii Regat, a unui club politic şi ai unor ziare, la care o adunătură nu scrâsă, cari fac orice sacrificii pentru ţeni îndrăgesţe şă insulte pe oamenii cari şi au făcut ca prisos datoria către sângele care le curge la vine şi care nu pot privi în faţa necesită picată şă, ciuma, fără a nu regreta că s'au născut.

Atâţi cuţeva zile auziseşi şi nu puteam să credem că d. Marghiloman-duşmănesca, care spre ruşinea Românilor, face parte din primul Parlament al Romaniei-Mari, ales numai după un an dela gonirea Neamţilor din ţară, va avea lipsa de obraz şă ia cuvântul în camera. Nu pentru a combate un proect de amnistie care nu tar permite reabilitarea, nu în discuţia pe articole a ace unui proect de lege, care ar făsa un imprezi greu asupra cauzei de cuvânt în fel ca cuvântul unui ale membru al partidului pentru o conferinţă; interjucţiile lugă au vrut ai fel.

D. Brătianu a luat cuvântul şi Camera expunerea sa asupra politicii externe a României. Nam citit încă toate stenogramele, şi cu d. Brătianu mai aies nu trebue niddoata să primeşti interpretări, pentru că poate ia foarte interbichitată, rufăr al unei miţi incolore, scapă de multe ori interpretărilor. Nu voiu vorbi decât de lucrurile precise, rămânând ca atunci când voi vedea toate stenogramele, textul oficial, să-mi dau şi mai bine seama de ceea ce a spus d-sa, şi de acele părţi din expunerea sa, care trebuesc şă fie puse în lumina, dacă nu contrazice Telegraful adevăr.

D-lor, vam spus introducerea şi o repet: e cu cunoştinţa la ordinea zilei în viaţa mea politică, şi fără de una fertă adevărului. Adevărul îl consider ca cel mai preţios dintre lucruri. Mi-am permis odată să ajun la Dabet la Lugoş la Iaţcarie 1916: „dacă ar fi despărţire soarta ţării noastre şi de ajă parte delegaţia de a spune o minciună, nu spun mai mare (vaşpuul). Poate aceasta şă pară de o etică exagerată şi individualistă, dar eu am pot şă cred şă un bine general

gust 1916 şi la retrăul lui de a vorbi la loţi cu drapelul naţiunei.

Acelas mâcnse de sufleţ, acelaşi nerespect de adevăr, acelaşi căutare continuă de a pune lemnurile pe la locuri, numai dorinţă de a strânge în mâna lui şi de a nu lăsa nimă altora, le găsesc şi în discursul de ieri.

D-lor, iau în punct, primul punct.

D. Brătianu spune, că în determinarea politicei României — vă voiu spune chiar aşi şăreşi sa—d'a lăţimp nu nici o greşeală dela răzăsăţul Regele Carol.

Cum d-lor? Nu fost nici o greşeală la răspunsul Regelui Carol? Se poate spune un astfel de neadevăr?

Eu aţ vream şă spun decât adevărul, mai alos despre un discursu, care a făcut mare bine ţărănăţii, care avea un mare tact şă un mare bun simţ, care ţăsa scăpat de multe incurcăturii, care d-lor, a fost spiritul conducător al ţăţăţăţăţii politice din România şă mai dea rânduri şi care e şă ţăţăţăţăţă de a spune o minciună, şă spun mai mare (vaşpuul). Poate aceasta şă pară de o etică exagerată şi individualistă, dar eu am pot şă cred şă un bine general

Eu, care sunt în tăţdeauna cu drept, în discursul meu dela Decembrie 1916, păsesa d-lui Brătianu o scuză că ea intrat la râzboi atunci,

Iată ce spuseseam:

„Nu mă ocup de strategia militară, nu voiu ocupa de strategia politică. E sigur că după Lemberg Austria şi pierdusă cauza.

Este sigur şă a fost atunci o adevărată grandă de interes constrâ în râzboiu, e sigur şă e foarţi puţum fare atunci, dar cum sunt om drept, mai ştiu şi de alte greşeţi cari ave şi pot atunci şi drumul ţăţăţăţă şă vom ronda.

*In acele momente, nu-mi este permis, mai cu seamă şă mă ţăţăţăţă, şă nu ţăţăţăţă şă greşeţile ţăţăţăţă, greşeţi cari nu se pot ţăţăţăţă decât prin ţăţăţăţă şă ţăţăţăţă şă ţăţăţăţă şă